

Sint Nicolaas

VERHAAL

**HOUVAST
OP SCHOOL**

Sinterklaas is erg oud. Ouder dan alle opa's en oma's bij elkaar. Maar ooit, lang geleden was hij iets minder oud. Het verhaal dat je nu gaat horen gaat over die tijd. Over de keren dat dat Sinterklaas nog Nicolaas heette en voor het eerst bedacht hoe hij andere mensen gelukkig kon maken.

Lang geleden hadden de mensen een klein kachelkje met een vuurtje in hun huis. Daar zaten ze in de kou omheen. Ze warmden hun handen aan de kachel en ze leggen hun voeten op een klein kistje met warme kooltjes.

Nicolaas woont alleen in een huis. Zijn vader en moeder zijn er niet meer. Zij hebben veel geld en mooie spullen achtergelaten. Sinterklaas heeft een mooie mantel die hij om zich heen kan slaan. Zo heeft hij ook buiten geen last van de kou. En koud is het!

Die avond loopt Sinterklaas door de stad. Hij heeft een zakje met munten bij zich. Hij grinnikt, want hij heeft een prachtig plan! Als hij bij een raam komt, pakt hij het zakje en haalt hij de munten er uit. Hij kijkt om zich heen. Als hij ziet dat niemand eraan komt, gooit hij de munten naar binnen. Dan rent hij snel naar zijn eigen huis. In het huis slaapt een arme man en zijn dochter. De hele dag heeft hij gepiekerd hoe hij aan eten kan komen. Hij heeft geen geld. Als hij de volgende ochtend opstaat, ziet hij de munten op de grond liggen. Er springen tranen in zijn ogen. Snel rent hij naar het raam. Wie heeft deze munten aan hem gegeven? Hij kijkt naar links en naar rechts, maar er is niemand te zien. Dan pakt hij samen met zijn dochter de munten één voor één op. En die avond eten de arme man en zijn dochter hun buik vol. Wat een mooi cadeau!

De dagen worden korter en donkerder. Het wordt kouder en iedereen trekt warme kleren aan. De arme man en zijn dochters hebben wel te eten, maar hun winterkleren zijn oud en versleten. De gure wind waait er dwars doorheen. Het kachelkje in hun kamer heeft nieuwe kolen nodig. De arme man zucht. Er is geen geld voor warme kleren maar ook niet voor de kolen in het kachelkje. Hij bibbert van de kou. Sinterklaas heeft het weer gezien. En die nacht gooit hij weer munten door het raam. En opnieuw vinden de arme man en zijn dochter de munten op de grond. Ze kijken elkaar aan en denken: "Wie is heet toch die hen steeds weer helpt?"

Sinterklaas zit in zijn warme huis. Hij denkt aan die nacht. Hoe hij munten door het raam gooide en hoe blij de mensen waren. Dan denkt hij aan zijn eigen kledingkast. Hij pakt een doos en doet er warme kleren in. Hij sluit de doos en denkt aan zijn volgende plan.

De arme man kan die nacht niet slapen. Wie gooit de munten toch steeds door het raam? Hij besluit wakker te blijven. Hij zit rechtop in bed en luistert naar ieder geluidje van buiten. Die nacht sjuwt Sinterklaas de doos vol met warme kleren naar het huis van de arme man. Hij duwt de doos tot vlak bij de deur. Dan klopt hij hard op de deur. Hij wil niet gezien worden, dus rent hij snel de straat uit. De arme man rent naar de deur en ziet iemand weggrennen. Hij stapt over de doos heen en rent achter de man aan. Als hij hem bijna heeft ingehaald, draait Sinterklaas zich om. De arme man en Sinterklaas kijken elkaar aan. De arme man weet niet goed wat hij moet zeggen. Hij heeft achter de sint aangerend en weet nu wie de munten in zijn huis heeft gegooid. Dan zegt Nicolaas: "Vertel alsjeblieft aan niemand dat ik het was. Wees blij en geniet er van." En daarna verdwijnt Nicolaas in het donker.